

El trencaclosques de Jordi Pujol

Una vegada investit president de la Generalitat, Pujol s'enfronta ara al repte de remodelar simultàniament el govern, el partit i el portaveu al Parlament. Moltes peces per quadrar.

No es faici que tot quadi. I menys en política. Jordi Pujol aprofita les llargues tardes d'aquestes dates tan assenyalades per rumiar com encaixar totes les peces del trencaclosques que té damunt la taula. De fet són tres trencaclosques —el govern, el partit i el Parlament— però tots

tres tenen peces intercanviables i cap no pot acabar de resoldre's sense tenir present com es resolen els altres dos. Com a nou president de la Generalitat, per cinquena vegada consecutiva, ha de procedir a nomenar govern de forma immediata –cosa que encara no s'havia produït a l'hora de tancar aquesta edició– però també ha de tenir present com afronta la reestructuració de la cúpula de CDC després de la dimissió de Miquel Roca, i com s'articulen les relacions entre el Govern i el Parlament, que durant aquesta legislatura seran prioritàries. La pèrdua de la majoria absoluta obliga CiU globalment, i CDC en particular, a adaptar les estructures a la nova situació, per millorar la capacitat de resposta davant els moviments que pugui fer l'oposició, conjuntament o per separat.

El nou escenari polític sorgit després de les passades eleccions autonòmiques fa que les relacions entre govern i Parlament, entre executiu i legislatiu, siguin cabdals per dur a terme l'acció de Govern. Per aquest motiu, el portaveu de CiU a la cambra passa a ser una figura clau. Però no sols això. La nova correlació de forces obligarà també, amb tota probabilitat a remodelar l'àrea de Presidència de la Generalitat, reforçant-la i dotant-la d'un major protagonisme polític, que descarregui alhora Jordi Pujol d'alguna d'aquestes tasques. El president de la Generalitat, segons diverses fonts properes al Govern, estudia la creació una nova conselleria de Presidència, o de Relacions Institucionals, que tindria com a tasca principal la coordinació de l'acció de tots els departaments del Govern català, i la relació d'aquest amb el Parlament. Això comportaria la reconversió de l'actual secretaria general de la Presidència, fins ara ocupada per Joaquim Pujol i Figa, en una conselleria amb el mateix rang que les altres, però d'alta significació política. Aquesta conselleria és el pinyol de la remodelació del nou govern. El perfil amb el qual treballa Jordi Pujol és el d'una persona amb criteri propi, perfectament conexeidor de l'administració, amb capacitat d'incidència sobre la resta de consellers i capaç de fer-se respectar. Aquestes condicions només les reuneixen dos homes de l'actual executiu, que surten en totes les travesses: Xavier Trias i Macià Alavedra.

El fins ara conseller d'Economia continua essent l'home de més pes polític del govern català. A més d'una llarga experiència, gaudeix de la confiança personal del president. Però Alavedra té l'inconvenient que cada vegada són més les veus en l'àmbit governamental que demanen que passi a un segon pla de l'activitat política. Des d'aquest corrent d'opinió ja es va intentar que Pujol no el tornés a situar com a número dos de la llista electoral de les eleccions autonòmiques, però

va ser un intent infructuós. Aquest sector considera que la continuïtat d'Alavedra impedeix una renovació efectiva i a fons de les estructures del govern. Malgrat això, el conseller d'Economia, a més d'haver demostrat obertament la seva voluntat de continuar en l'executiu, ja ha fet arribar a Jordi Pujol la seva predisposició a acceptar el càrrec de conseller de la Presidència.

L'escola Trias. El segon candidat a ocupar la plaça seria Xavier Trias. El fins ara conseller de Sanitat té al seu favor una gestió al front del seu departament que ha despertat el reconeixement del mateix president Pujol i de bona part del seu equip de govern. La capacitat de treball és un argument a favor de la seva candidatura, tot i que en contra té que Alavedra gaudeix de major projecció política. Amb tot, en els darrers anys, Trias ha guanyat influència sobre el president i ha acabat aportant diferents noms a l'organigrama del Govern català. Cal recordar que de "l'escola Trias" han sortit Xavier Pomés, conseller de Governació, Jordi Serra, director general de Seguretat Ciutadana i també, tot i que amb menys èxit, Jaume Roma, conseller de Política Territorial dimitit. Trias, a més de tenir la confiança absoluta del president, desperta més consens que Alavedra entre els membres de l'executiu de la Generalitat i entre la cúpula de CDC per ocupar la Conselleria de la Presidència.

Darrere Trias i Alavedra, dos consellers més continuaran mantenint amb tota probabilitat la seva projecció política ascendent dins el nou executiu de Pujol. Pertanyen a la segona generació del pujolisme: Artur Mas i Joan Maria Pujals. Ambdós, però, no entren dins les travesses de consellers de Presidència, perquè Pujol prefereix que continuïn a les seves respectives conselleries, per motius diversos. En el cas de Mas, conseller de Política Territorial, la seva continuïtat és desitjada pel president per evitar més moviments "traumàtics" en un departament que en poc temps, ha vist passar Josep Maria Cullerllé i Jaume Roma, tots dos dimitits. En el cas de Pujals, conseller d'Ensenyament, té en el seu actiu haver superat amb eficàcia i discreció la polèmica de la immersió lingüística, però el departament està en plena aplicació de la reforma educativa, cosa que desaconsella un canvi immediat, tot i que no és descartable. Pujals no ha amagat mai la seva "il·lusió" per ocupar un dia la cartera de Governació, però només una carambola complicada podria fer realitat aquest desig. Si Trias accedís a la Conselleria de Presidència, Xavier Pomés podria tornar on havia sortit, a Sanitat, i quedaria vacant Governació. Fonts del Govern consideraven bastant improbable però aquesta combinació. Segons aquesta ver-

Jordi Pujol estudia amb deteniment els canvis que necessita en el Govern. Segons diverses fonts seran pocs, però els més importants es podrien centrar en el departament de Presidència.

RICARD CUGAT

sió, Pujol està satisfet amb la gestió de Pomés i si es veu obligat a cobrir la vacant de Trias, l'escollirà del mateix planter del departament, seguint les recomanacions de Trias.

Tradicionalment, Jordi Pujol ha estat poc amant de fer canvis radicals en els seus successius governs i sempre ha optat per fer remodelacions d'abast limitat. Ara com ara, només hi ha una substitució confirmada, la de Joan Guitart, conseller de Cultura, que ja fa temps que ha fet saber a Pujol el seu desig de deixar el Govern. Entre els noms que circulen com a substituïts, hi ha Joan Granados en un lloc preferent, però també Joaquim Triadú, actual secretari general de Comunicació i Estudis. Els altres canvis que hi pugui haver sortiran de la ja esmentada remodelació de Presidència i també de la nominació del nou portaveu de CiU al Parlament, que amb tota probabilitat serà un dels consellers actuals. Sense descartar altres possibilitats, totes les prediccions apunten a Francesc Xavier Marimon, conseller d'Agricultura. Una darrera conselleria on podria haver-hi algun moviment és la de Medi Ambient. Albert Vilalta, l'actual titular, desperta recels entre els seus companys de Política Territorial, Indústria i Agricultura, que són les conselleries més afectades per la seva gestió.

El paper de Duran. Pujol, alhora de completar el trencaclosques del govern, haurà de tenir en compte també les propostes d'Unió. Oficialment Unió no demana res, per no interferir en una deliberació que consideren que és exclusiva del president de la Generalitat. Amb tot, Unió ja ha fet saber que desitja millorar "qualitativament" la seva presència en el futur Consell executiu. Això no vol dir necessàriament més conselleries, però sí conselleries de més pes polític i sobretot, amb més pressupost. UDC disposa ara de tres carteres: Justí-

La nova composició de la cambra provocarà una reestructuració de l'àrea de Presidència del Govern, que serà reforçada per millorar les relacions entre l'executiu i el Parlament. Macià Alavedra i Xavier Pomés desitgen continuar en el nou govern.

RICARD CUGAT

Unió vol millorar "qualitativament" la seva presència en el Govern. Duran i Lleida, després d'haver dimitit Roca, tindrà Pere Esteve com a interlocutor de CDC.

cia, Comerç i Treball. Històricament, Unió ha aspirat a ocupar també la d'Ensenyament. Aquest podria ser un dels seus objectius actuals. O, en el seu defecte, la vacant de Cultura. El partit de Duran i Lleida també creu que la nova conjuntura parlamentària requereix un nou govern més fort i amb més capacitat de reacció. Això ha estat llegit des de diversos àmbits com una possible invitació a Pujol a incorporar Josep A. Duran i Lleida en el nou gabinet. Tradicionalment, Unió Democràtica de Catalunya ha seguit el model del Partit Nacionalista Basc de separar els càrrecs de partit dels càrrecs institucionals. Duran i Lleida, s'ha mantingut sempre lluny de les responsabilitats de govern, per dedicar-se en exclusiva al partit. Fonts d'Unió reconeixen que aquesta no és una situació inamovable però només podria variar en cas que l'oferta que fes Pujol a Duran fos de primer rang.

El tercer trencaclosques que té Pujol a la taula del seu despatx és el seu partit. Dimitit definitivament Roca, l'home sobre el qual Jordi Pujol ha decidit que descansi la nova direcció de Convergència Democràtica de Catalunya és Pere Esteve, que si no hi ha sorpreses de darrera hora es responsabilitzarà de la secretaria general el proper 7 de gener. El president de la Generalitat ha decidit encomanar-li la reestructuració i la renovació de CDC. L'adéu

de Miquel Roca deixa mans lliures a Esteve per fer una reorganització a fons del partit, que mentre hi era Roca, i ell compartia la secretaria general adjunta amb Ramon Camp, no podia endegar. Amb Roca a casa i Camp a Madrid, com a portaveu de CiU al Senat, Esteve és ja amo i senyor del carrer de València, amb el vist-i-plau de Pujol.

Amb tot CDC no tancarà definitivament la seva situació de provisionalitat en la direcció, fins que en el proper congrés —previst en principi per la tardor de 1996. Pere Esteve, segons fonts del partit, es limitarà a cobrir les dues places que estan vacants a l'executiva i esperarà a fer una remodelació més a fons amb vista al congrés. Ramon Camp continuarà com a secretari d'organització pel cap baix fins el mes de març. **Pere Martí**